
СТАРСАЙД
АЛЕКС АСТЕР

АЛЕКС АСТЕР

Старсайд

Starside

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Starside, Alex Aster.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1

Це мене вб'є.

Спітніла долоня стискає кинджал, поки я лавірую в натовпі глядачів. Клинок захований у рукаві, блискучий метал холодить пульс. Один хибний рух, і я заріжу сама себе, але це краще, ніж показати зброю так далеко від першого ряду.

Я підводжуся навшпиньки, щоб оцінити відстань, і ось він.

Поміст. Величезний камінь завбільшки зі сцену, чорна скеля в срібних цятках, ніби на землю впала брила ночі. Він прекрасний, один з останніх клаптів магії по цей бік розполовиненої землі.

Незабаром його заллє кров.

Сотні людей прибули з усіх куточків Стормсайду, озброєні найкращими металами й роками елітних тренувань, щоб битися за місце на цьому помості. Тисячі ризикували життям на спустошених дорогах, щоб просто подивитися.

Квестрал буває лише раз на п'ятдесят років.

П'ятдесятьох із нас, смертних, пропустять за ворота, у землю безсмертних, у смертельно небезпечну подорож.

Повертається лише жменька. Більшість гине від легендарних звірів або від самих безжальних безсмертних.

Але нагорода наприкінці квесту варта ризику. Кубок, повний того, що може перетворити милі попелу на родючі рівни-

ни, викликати грози після років посухи, вилікувати будь-яку хворобу, дати владу, багатство чи навіть безсмертя.

Магія.

Жаданих місць лише п'ятдесят. Сотні битимуться за них на смерть під час таємничого королівського Відсіву.

Але щоб узагалі потрапити на Відсів, треба спершу дістатися помосту.

Камінь оточує кільце королівських гвардійців, їхні зношені срібні обладунки виблискують під пекучим сонцем. Я мружуся, шукаючи того єдиного гвардійця, від якого мені треба триматися якнайдалі, але його помітно бракує. *Дивно*.

Спиною стікає полегшення. Мої шанси й так у сраці, але принаймні мені не доведеться йти проти *нього*.

Очі й вуха короля, відомий лише як Вартовий, стоїть ліворуч від каменя, а на його руці сидить блискучий срібний яструб, одна з жаданих королівських рідкостей. Срібло належить богам, це їхній колір. Як наймогутніша постать по цей бік, король вважає, що йому належить усе цього відтінку. Тримати створінь такої масті злочин, який карається смертю.

І все ж я бачила, як рідкісних срібних тварин тримають у клітках і продають на нелегальних пустельних ринках. Їх треба ловити малими, поки вони не можуть дати відсіч. Бо старші...

Вони самі стають зброєю.

Пір'я яструба сяє, мов розтоплене місячне сяйво. Довгі кігті схожі на вигнуті кинджали. Під товстими рукавами по руках пробігає холод. Я бачила випущені на вулицю кишки, і все через ці кігті. Я бачила, як цей яструб обезголовив злодія, а потім полетів геть, стискаючи голову в пазурах, наче кляту нагороду.

Наче відчувши мою увагу, птах різко повертає голову, його темні очі впиваються в мої, і я опускаюся на п'яти із серцем у горлі.

Десять хвилин. Щойно яструб закричить уперше, у мене буде всього десять хвилин, щоб дістатися на поміст. Його крики відлічуватимуть кожну хвилину, поки час не сплине. З миті на мить він розкриє дзьоба, і розпочнеться пекло.

Я ще надто далеко.

Я прискорюю крок, намагаючись не привертати уваги, це частина мого плану. Боятися треба не лише королівської гвардії. Деякі глядачі самі беруться відсіювати можливих добровольців ще до того, як ті наблизяться до першого ряду, по-своєму викривлено дбаючи, щоб на камінь потрапили тільки найкращі.

Сьогодні вбивство дозволене. *Його вітають*.

Тож, на відміну від кола озброєних претендентів попереду, які вже витріщаються на королівських гвардійців, готові до бою, я намагаюся підібратися якнайближче непомітно. Я протискаюся плечем крізь натовп, опустивши голову. Ніхто мене не зупиняє, усі думають, що я теж просто глядачка. Вони, мабуть, бачать, що м'язів нема. Меча нема. Зросту нема. Бліда шкіра без здорового рум'янцю ситої людини. Цього навряд чи вистачить проти спадкоємців і воїнів, які тренувалися все життя заради цього дня. Зголоситися на квест, на їхню думку, означало б підписати собі смертний вирок.

І мають, бляха, рацію.

Хтось б'є мене в спину, і я лечу вперед. *Срань*. Я ледве встигаю притиснути кинджал до шкіри, падаючи просто на жінку переді мною.

Вона кидає через плече їдкий погляд, який стає лише гострішим, коли я протискаюся повз, бурмочучи вибачення. Су-

дячи з товстої, щільно тканої матерії пальта, яке вона тепер стискає в руці, це мандрівниця з далекої півночі.

Майже кожне село надіслало добровольців чи свідків до нашого міста Найтфелл, названого на честь чорної скелі в його центрі. Я прослизаю повз незнайомі тканини. Усі вони вицвілі, подерті й вкриті шаром бруду, це пошматовані залишки того, що колись могло бути прекрасним, а тепер лише руїна. Як і все інше по цей бік.

Від гуркоту я різко підводжу голову. Поруч із помостом у небо злітає вежа полум'я, тріщить відтінками пошматованого заходу сонця.

Мені не треба гадати, навіщо вона: я знаю. Тіла тих, хто не дістанеться каменя, кинуть у вогонь, і вони згорять.

Я ковтаю слину. Час майже настав.

— Хочеш нагодувати полум'я?

Хрипкий голос належить худому високому чоловікові із зачесаним назад волоссям, який усією вагою спирається на меч, а я б поставила власний кинджал, що він не зможе його як слід підняти. Метал важкий. Більшість чоловіків, які приходять у кузню, хочуть найбільшу зброю, яку можуть собі дозволити, але мало хто здатен відірвати її від землі, коли це справді потрібно.

На його слова до нас обертається кілька голів.

Бляха.

Хоч мене й підмиває спитати, чи не хоче *він* нагострити мій клинок, бажано собі між ребра, я підсуваю метал вище на зап'ястя й дарую йому свою найсором'язливішу усмішку.

— Звісно, ні. Просто хочу краще бачити. — Мій голос каже: *Що за дурниці. Я? Спробую потрапити на Квестрал? Та це ж мене вб'є*. Це відлуння того, що сказав Стеллан сьогодні вранці, коли побачив кинджал у мене в руці.

— Я виловив тебе з попелу не для того, щоб дивитися, як ти гинеш на клятій богами сільській площі, — сказав Стеллан, а проте ось він у натовпі, стежить за мною здалеку, примруживши очі, його білі брови зсунуті від розпачу. Він хитає головою, даючи зрозуміти, що до мого останнього подиху цього не схвалить.

— Ти ж мене до цього й готував, — сказала я йому в кузні, де виросла, де тріск сталі природний, як його нескінченне посвистування. Він знайшов мене в стічних канавах цього світу, коли я була ще дитиною, сиротою без нічого за душею. Навіть без імені, правду кажучи.

На це в його очах спалахнула така люта злість, що кузня за його спиною мало не потьмяніла. Потім ця злість розтанула в щось таке, чого я ніколи раніше не бачила на його обличчі. Жах.

— Я цього не хотів.

Та все ж він не попросив кинджал назад, хоча це найвеличніша зброя, яку він будь-коли зробив, викувана зі шматка світу, такого жорстокого й смертоносного, що він відмовляється про нього говорити. Навіть зі мною.

Шкода, бо знання, як Стеллан став одним із П'ятдесятки, зараз би дуже стало в пригоді.

Ні, він не дивитиметься, як я гину. Ще ні. Я дістанусь на поміст. Але спершу мені треба обійти цього чоловіка, який мечем довбає ямку в землі. Він досі розглядає мене надто пильно.

Я щулюся, ніби мене лякає його увага. Ніби я боюся меча, який він навіть підняти не може. Я роблю тремтячий крок назад, і черевик грузне в багнюку.

Чоловік шкіриться, не поспішаючи оглядає мене, його погляд чіпляється за мій одяг. Він, мабуть, дивується, чому я в таку спеку в довгих рукавах і застебнута до підборіддя. Він, ма-

буть, помічає, що нема ні піхов, ні перев'язі. Він хмуриться, дійшовши до моїх зношених чобіт зі зсілою й тріснутою тканиною. Люди ліворуч і праворуч від нього вже відвернулися, втративши інтерес.

Та він усе дивиться, розглядаючи моє каштанове волосся, яке я старанно заплела й приколола на потилиці, щоб довгі пасма не лізли в обличчя і щоб ніхто не міг використати їх проти мене. Це, мабуть, найочевидніша ознака того, що я тут не заради розваги, але його погляд просто блукає далі, поки нарешті не зустрічається з моїм.

Його цікавість раптом зростає. Мої очі, вони темно-сині. Рідкісний відтінок. Тепер я шкодую, що вони не зовсім іншого кольору.

Я не опускаю погляду. Він схиляє голову. Нарешті нахиляється до мене, і його метал нахиляється разом із ним.

— Не дозволяй мені тебе зупиняти.

Я вдячно всміхаюся й проходжу повз нього.

Ось тоді його рука ковзає вниз по моєму тілу. Стискає. Я завмираю.

До горла підступає жовч, але я ковтаю її разом із бажанням начисто відтяти йому руку. Мене не можна помітити. Не зараз, коли до помосту стільки рядів.

Я роблю те, що робила роками. Ховаю лють поглибше й іду далі.

І ось тоді натовп, мов коса, розтинає крик.

Срібний яструб. Його гострий дзьоб широко розкритий, із нього вириває ться пронизливе виття.

Час настав.

Спалах кольору привертає мою увагу: якийсь чоловік кидається з даху, намагаючись дострибнути до каменя. Здається, йому вдасться.

Майже вдається.

Та перед самим приземленням його живіт проколює меч гвардійця. Він послизається на власній крові й падає просто з каменя.

Його тіло швидко кидають у вогонь. Полум'я реве, а потім потріскує.

Вогонь чи камінь. Смерть чи життя.

Це і є Квестрал.

Хвилею зброї перше кільце добровольців кидається вперед, але натрапляє на стіну королівських гвардійців із найвищим металом у руках. *Сріблом*.

Метал лишився нашою останньою магією: руда із землі, напоєна силою. У деяких видах її більше, і зброя з них міцніша. А серед усіх смертних металів найміцніше срібло.

Вони мертві. Я бачу їхні мечі за кілька рядів і точно знаю, що шансів у них нема.

Та вони все одно здіймають клинки. Ревуть, кидаючись уперед, готові до двобою.

І один за одним мечі з міді, олова й алюмінію розлітаються об вищий метал.

Їхніх власників протикають наскрізь. Вони падають. Усі *вони падають*. Їхні тіла відкидають ногами вбік, а потім жбурляють у полум'я, ще до останнього подиху.

Бляха.

Наступна хвиля добровольців уже мчить уперед. Метал і далі тріскається й ламається.

Паніка здіймається в мені, мов гіркий приплив. Мої очі розширюються від крові, яка вже річками розтікається каменем і землею навколо. Але великий палець веде вздовж вирізьблених мною на руків'ї візерунків, вигином полум'я, схожим на

те, що зараз розтоплює купу плоті й кісток. Це нагадування, чому я тут.

Заради тебе. Я роблю це заради тебе.

Яструб верещить удруге. Одна хвилина вже минула.

Годі стояти. Користуючись хаосом як прикриттям, я пригинаюся й прослизаю крізь ряди, не зводячи очей із мерехтливого каменя. П'ять рядів. Чотири, ще один вереск. Три.

Ліворуч лунає брязкіт металу. Натовп вибухає безладом: крізь його середину пробивається щось не менше за легіон, вигнуті щити утворюють кулястий захист. Вони йдуть як одне тіло, просуваючись уперед і збиваючи на землю кожного, хто трапиться на шляху.

Тільки біля самого помосту щити розступаються, і звідти виходить чоловік у блискучих обладунках, що наслідують саме сонце.

Вони викувані з чистого золота без домішок. Продажу одного шматочка вистачило б, щоб рік годувати наше село. Вони майже непробивні, зроблені з якнайбільшою старанністю.

Я це знаю. Їх зробили в кузні Стеллана.

Натовп перемовляється, але невдоволення не піднімається вище шепоту, бо це Кадок, спадкоємець дому Болтерів, одного з п'яти Великих домів, що лишилися на Стормсайді. Тисячі людей залежать від цього дому в харчах, бо Болтерам належить більша частина родючої землі, що лишилася по цей бік.

Це не випадковість. На кожен Квестрал дім Болтерів відправляв за ворота старшого нащадка, і ті поверталися з магією, якої вистачало ще на півстоліття процвітання. Принаймні для них самих. Вони нагромадили реліквії й знання, що полегшують нащадкам виживання в наступному квесті. Упродовж поколінь могутність дому роздулася.

Необмежений доступ до золота з копалень їхнього дому теж не шкодить.

У мене нема легіону. Завдяки Стеллану він мені й не потрібен. Він навчив мене бути сильною. Незалежною. Стійкою навіть у горі.

Ти встанеш. Ти встанеш із попелу, як фенікс, казав він, коли я була дитиною, що ніяк не могла перестати плакати.

Феніксів не буває, казала я йому.

— Не тут, — відказав він. *Не тут.*

Це найбільше, що він будь-коли відкрив про місце за воротами. Те, куди ми всі тепер ризикуємо життям, щоб потрапити.

Старсайд. Земля магії й безсмертних. Місце, яке, кажуть, виблискує, як діаманти, і ріже, як зуби.

Рай, якого і жадають, і бояться водночас. Безсмертні не вмирають від хвороб, не стікають кров'ю, їм не потрібні їжа й вода, щоб вижити. Їхні очі виблискують, мов самоцвіти. Вони нащадки богів. Самі боги живуть на тому боці, наповнюючи свою землю безмежними багатствами.

Ми вбиваємо одне одного за крихти цієї магії.

Я так близько. Натовп ще частково розсіяний, і я цим користуюся. Камінь яскраво мерехтить, підморгуючи в сонячному світлі. Я роблю ще крок уперед...

І мало не дістаю стрілу в око. В останню мить я повертаюся, бризкає багрянець, і стріла пробиває череп чоловіка позаду мене. Він осідає на землю, тіло хрустить по склу покинутих келихів, напоїв, залишених тими, хто днями чекав на одному місці, щоб хоч краєм ока побачити дію.

У мертвій руці затиснутий меч. Це нижчий метал. Та напівголодний чоловік із натовпу все одно кидається по нього. Інший із ним б'ється.

Мій шлях помітили. Я пригинаюся, а тоді мене відкидає вбік, бо хтось проштовхується повз, кидаючись до помосту. Жінка зі смаглявою шкірою і темним волоссям, стриженим при самій голові.

Стріла призначалася їй. Це стає ясно, коли ще одна свистить у розпеченому денному повітрі, просто їй у груди. Вона пригинається, перекочується й знімає зі спини власний лук зі стрілою так швидко, що рухи зливаються.

Вона навіть не спиняється й не сповільнюється. Просто цілиться, не дивлячись, стріляє й біжить далі, а потім стрибає на поміст.

Лучник падає з даху сусіднього будинку, його тіло вдаряється об дорогу з нудотним глухим звуком.

Четвертий крик.

Лишилося всього сім хвилин.

Я зриваюся з місця й ледь не перечіпаюся через згорблене тіло. Крізь тонку тканину чітко видно хребці. Голова різко повертається вбік, і це просто дитина. Стискає щербатий шматок скла замість зброї.

Я підводжу погляд на поміст. Там є прогалина, щілина між королівськими гвардійцями, які вже б'ються з іншими суперниками. Мені слід бігти. Слід скористатися шансом. Але натомість я присідаю.

— Не роби цього, — кажу я дитині. Хлопчик дивиться на мене широко розплющеними бурштиновими очима. І я знаю, яка я клята лицемірка, коли кажу: — Ти не впораєшся.

Але він уже все вирішив, як і я.

— Моя родина голодує. Я... я їхній єдиний шанс.

Я ковтаю клубок у горлі.

— Вони знають, що ти тут?

Він хитає головою.

Я дивлюся на свій кинджал.

— Слухай, я...

Я не встигаю договорити, бо хлопчик повертається й кидається вперед. Біжить щодуху.

Він маленький. Здається, ніхто навіть не помічає. Він справді може дістатися.

За мить до цього хтось стає йому на шляху. Королівський гвардієць. Його рот кривиться в жорстокій усмішці, він зі смаком дивиться на хлопчика згори вниз.

П'ятий вереск.

Мені слід триматися позаду. Дочекатися слушної миті. Тільки так я впораюся.

Але коли срібний меч гвардійця опускається, я не думаючи кидаюся перед хлопчиком. Кинджал, який я так старанно ховала, вислизає з рукава, я перевертаю його в повітрі, і холодне руків'я вдаряє мені в долоню. В останню мить я здіймаю його перед обличчям. Міцно заплющую очі. За секунду меч гвардійця б'є об мій кинджал із силою, що струшує кістки.

І лунає чудовий тріск: срібло розлітається.

Натовп затих. Я повільно розплющую очі. Гвардієць дивиться на мене згори вниз, роззявивши рота, наче досі не розуміє, що сталося. Не розуміє, як кинджал пішов проти його срібного меча... і переміг. Коли він нарешті помічає метал мого клинка, його обличчя блідне.

Руків'я падає на землю, а він хитається назад, боягуз без меча. Хлопчик уже прослизнув і дістався каменя. Та не встигаю я приєднатися до нього, як натовп оживає, і пів дюжини людей хвилею кидаються на мене.

Назад дороги нема.

Шостий вереск.

Першим до мене дістається мідний клинок, я повертаюся, здіймаю кинджал, мій метал лише торкається його краю, але цього досить. Зброя розлітається дощем уламків, і в цю мить нікелевий меч цілить мені в шию. Лезо вже вкрите сіткою тріщин, це ознака поганого зварювання або надто частих боїв. Так чи так, досить легкого дотику мого металу, щоб він розсипався уламками біля моїх ніг, і дехто з нападників спиняється на місці. Передумує йти проти мого металу. Добре. Щойно я вирішую, що небезпека минула, просто за спиною лунає бойовий клич.

Той чоловік з блудливими руками ледве піднімає меч, кидаючись на мене, гострий край спрямований просто мені в хребет.

Я не думаю. Я згадую, як ці руки ковзали моїм тілом, і...

Я відтинаю їх начисто. Сталь Старсайду проходить крізь шкіру й кістки. Клинок блищить ще дужче, ніж зазвичай, ніби смакує кров. Важкий меч падає на землю, пальці досі стискають його. Чоловік кричить. Хтось ахає.

Сьомий крик.

Коли я знову здіймаю клинок до натовпу, ніхто не рухається. Навіть королівські гвардійці, схоже, вагаються, бо побачили, що мій метал переміг їхній. Кожному дають лише один меч. Без нього вони мерці.

Груди шалено здіймаються й опадають, я роблю крок назад, потроху просуваючись до помосту. Може, я й справді впораюся. Нарешті я повертаюся, щоб стрибнути.

І шлях мені заступає чоловік, якого ніби породили самі височезні Кинджальні гори.

Срань.

Пагнус Ендер із дому Ендерів, відомого своїми неймовірними розмірами й, за чутками, божественною кров'ю, робить

крок до мене, і сама земля, здається, тремтить. Я бачу свій нажаханий вираз у його блискучій бронзовій броні, маківка навіть не сягає йому до живота, а клинок майже завбільшки з моє тіло.

У його дому вісім спадкоємців, і половина, як очікують, цього разу піде на квест. Я бачу їх тепер на інших кутах помосту, кожен у металі свого дому. Вони вже відсіюють можливих рекрутів разом із гвардійцями, які навіть не *намагаються* їх порубати, мабуть, за наказом короля, що має угоди з усіма Великими домами.

Ну звісно, саме він стоїть між мною й помостом. Звісно, бляха, *він*.

Я глибоко вдихаю. Беру себе в руки. Стаю в стійку, яка рокáми дається мені так само легко, як сон. Готуюся до удару, який може стати останнім.

Але Пагнус Ендер лише дивиться на мене згори вниз і шкіриться. Він відступає вбік.

Щось гірше за страх опускається в грудях.

Він навіть не вважає мене гідною смертельного удару. Він не думає, що в мене є шанс пережити Відсів.

Гордість і злість б'ються за ребрами, але я заштовхую їх поглибше й обираю вдячність. Я зроблю що завгодно, щоб дістатися цього помосту, пройти Відсів і ті ворота.

Я проходжу повз нього. Я майже на мерехтливому камені.

Ось тоді Пагнус, схоже, передумує. Може, вирішив, що хоче забрати мій кинджал. За мить мене сліпить сонце, відбите від бронзи, його меч дугою летить мені в голову.

Він, може, більший, але я швидша, надто без обладунків. Я відкочуюся вбік, а тоді мій клинок уже в його гомілці, мій кращий метал проходить крізь його метал аж до кістки, і він реве. Решта Ендерів обертаються до нас, тож ціла купка інших су-

перників проходить неушкодженою, зокрема дівчина з пасмом рудого волосся. Натовпом котяться вигуки.

Пагнус повертається, його широко розплющені очі блищать люттю, клинок заходить на новий удар. Я поранила його недостатньо. Запізно. Я висмикую кинджал із його ноги й кидаюся в повітря. Час завмирає, поки я лечу, чекаючи, що його метал увійде мені в шкіру. Сонце ніби підморгує, застилаючи зір. М'язи стискаються, я готуюся.

Хребет б'ється об гарячий камінь. Він пече крізь сорочку, але я ледве відчуваю жар: усі чуття звужені до клинка, що досі летить мені в обличчя. Це не сталь Старсайду, бронза найнижча навіть серед смертних вищих металів, але за сили Пагнуса різниці нема. Часу зрушити нема. Я можу тільки дивитися на меч, який ось-ось розітне мені череп.

Я на камені. *Я на камені*. Гордість розтає в паніку, бо бронза ані трохи не сповільнюється. Тут ми маємо бути в безпеці, під захистом короля.

Пагнус на очах у Вартового. Його дискваліфікують. А може, ні.

Може, ці правила його не стосуються. Може, він це знає. Страх просочується крізь груди, поки я готуюся до смерті, що вже здається обіцяною.

Його клинок зупиняється за дюйм від мого обличчя.

Він гарчить, мов звір, і каже:

— Побачимось на Відсіві.

Потім він стає поруч зі мною на поміст.

Восьмий крик.

Три хвилини. Я встигла, і в мене лишилося *три хвилини*.

У вухах дзвенить. Серце гамселить по ребрах. Усе, чого я хочу, це, бляха, *вдихнути*, але я щонайшвидше відповзаю, коліна мало не підгинаються, коли я нарешті стаю на ноги. Я ки-

даюся до центру, до дівчини з рудим волоссям, на якому майже не видно рясної крові, що б'є з її голови.

Вона повертається до мене й усміхається. Вигляд у мене, мабуть, нажаханий, бо вона просто знизує плечима.

— Я в порядку. Очі, до речі, *чудові*. Нагадують про дім. — Вона простягає руку. — Кіра, з Брамблсайда.

Це місто на найзахіднішому краю Стормсайду, біля моря. Наскільки я знаю, магії там уже не лишилося. У нас, на сході, принаймні ще є рештки того, що колись було. Що далі на захід, то менше її знайдеш.

Відсів навіть не почався. Щоб потрапити до П'ятдесятки, мені, можливо, доведеться її вбити.

Та все ж я беру її руку. Потискаю. Кажу голосом, знеможеним від полегшення й утоми:

— Я Аріс. Із Сілверсайда.

Її усмішка згасає. Зелені очі розширюються. Срань. Саме через таку реакцію я вже багато років нікому не кажу, звідки я. Хоч мало кого це й цікавило.

Я учениця коваля. Не варта уваги. Я й сама не знаю, чому зараз кажу їй правду про своє походження.

— Я не знала, що звідти хтось вижив, — нарешті каже вона.

Якби я на мить забула, чому я сьогодні тут, це нагадування вдарило б мене до самого кісткового мозку. У грудях спалахує сліпуча лють, вогонь, що горить яскравіше за той, який потріскує за кілька футів.

— Більшість не вижила.

Дев'ятий вереск.

Лишилося всього дві хвилини. Добровольці починають впадати у відчай. Діють абияк. Кидаються просто на королівських гвардійців, а їх убивають і кидають у вогонь.

Десятий крик.

Лишилася всього одна хвилина.

Рев, зойки й радісні вигуки сягають піку. Гвардійці дедалі жорстокіші, упиваються кровопроливттям і не спиняються, навіть коли людина вже явно не може битися. Проходять ще лише двоє, обоє поранені.

Я майже відчуваю, як збігають секунди, напруга зростає, мов задушлива спека полум'я. Останній шанс. Хтось стрибає, але його тягнуть назад за волосся й убивають. Більше ніхто не пробує. І ось часу вже нема. Сонце б'є в маківку, я обертаюся й дивлюся, як срібний яструб востаннє розкриває дзьоба.

Але крик завмирає в його горлі.

І, ніби лютий вітер вирвав їхні крики, натовп раптом замовкає.

— Ні, — шепоче поруч Кіра.

Точно ні.

Та. Ні. Бляха.

Ті самі люди, що намагалися мене вбити, тепер перелякано задкують. Вони не просто опускають зброю. Натовп повністю *розступається* посередині, утворюючи прохід просто до помосту.

І вперед виходить височенний лицар. Чорний каптур і срібна маска ховають його обличчя.

Не те щоб це мало значення. Ми всі знаємо, хто він і що зробив.

Його срібний обладунок без жодної подряпини, бо ніхто й близько не підбирався до того, щоб його вбити. Відкрита шкіра лише на руках, білих, як кістка. Тонкі чорнильні візерунки розтікаються по кісточках і закручуються вздовж кожного пальця.

Він схожий на демона.

За плечем у нього величезний меч. Коли він іде впевненим, майже недбалим кроком, між руків'ям і піхвами видно найтоншу смужку срібла.

Блискучого, нетутешнього срібла, схожого на розтоплені зірки. Сталь Старсайду. Цілий *меч* із неї. Мій клинок поруч із ним видається іграшкою. Це єдиний меч по цей бік воріт, який наразі має власника. Давні могутні мечі самі обирають собі того, хто ними володітиме. Цей обрав чоловіка, перед яким самою своєю славою розступається цілий кровожерний натовп.

Гарлан Рейкер, очільник королівської гвардії. Найславетніший лицар Стормсайду.

Чоловік, горезвісний своєю нещадністю. Я знаю, про що кажу. Я благала його про милість, а він лишався таким самим холодним, як зараз, коли вивчає претендентів. Коли вивчає мене. Я не бачу його обличчя, але майже *відчуваю* його увагу. Його зневагу. Судячи з постави широких плечей, його це не вражає. Йому нудно.

За кілька футів від помосту Рейкер раптом зупиняється. Навіть полум'я ніби завмирає. Він роззирається, м'язи вперше напружені, і я майже уявляю, як під каптуром блищать його очі, так само як блищав мій клинок, ніби викликаючи когось вийти вперед. Ніби він *спраглий* кровопролиття.

Я майже бажаю цього, тільки б побачити цей чудовий меч оголеним.

Але ніхто й м'язом не ворушить. Усі гвардійці схиляють голови й задкують. Він ступає на поміст, ніким не зупинений.

Яструб нарешті завершує свій останній крик.

Натовпом, мов пожежа, поширюється шепіт. Навіщо очільнику королівської гвардії ризикувати в квесті через Старсайд? Рядові гвардійці вже ризикували, але їхні командири ніколи. Вони й так мають те, чого прагне стільки претендентів: дім,

їжу, багатство, славу. Король дає їм усе, що їм може знадобитися. Та все ж... мабуть, є речі, яких не може дати навіть наймогутніша людина по цей бік.

Квестрал означає подорож через Старсайд, до Землі Богів, щоб здобути кубок магії.

Кожен має свою причину піти. Краплі магії можна пустити на ліки, продати за багатство або, якщо випити цілий кубок, перетворити людину на безсмертну. Якщо вона переживе Перетворення, звісно. Найчастіше люди не переживають, тож більшість претендентів не ризикує.

Ні, якщо претендент Квестралу справді повертається переможцем, він стає героєм і смакує кожну краплю, розтягуючи свою магію на десятиліття. Цілі села вибралися зі злиднів завдяки одному кубку магії: їхні мешканці живуть у розкоші, поки всі ми голодуємо й крадемо, щоб вижити.

Більшість із П'ятдесятки взагалі не повертається.

Стеллан повернувся, але з порожньою чашею. Усе, що він мав після своєї подорожі, це блискучий метал, з якого зроблений кинджал, що я зараз міцно стискаю в долоні. Люди ненавиділи його, допитували, і він став вигнанцем. Він переїхав, але слава пішла за ним. Робота в нього є лише тому, що його майстерність незаперечна. Та все ж він живе з малого, хоча міг би повернутися з багатством короля.

Я завжди дивувалася чому. Звісно, я питала його про це більше разів, ніж можу полічити.

Він жодного разу не відповів.

Кіра здригається, коли яструб розгортає крила в спалаху срібла. За словами Вартового, на камені нас двісті двадцять шість.

Ті, хто не встиг, лежать у натовпі, мертві чи вмирущі. Їхня кров перетворила землю на багнюку. Рядові королівські гвар-

дійці починають кидати тіла в полум'я поруч із нами.

Чоловік, якого я порубала, один із них.

Жовч знову підступає до горла, а вогонь лютує. Спалахують спогади, вони мене душать. Я хочу відвернутися, я хочу бігти. Я хочу впасти на коліна й виблювати. Але мене не можна бачити слабкою. Не зараз, коли змагання ледве почалося. Я змушую себе стояти й дивитися, як шкіра, кістки й саме полум'я стають лише купами попелу.

Вартовий тягне відро крізь попіл.

Один за одним він підходить до кожного, хто вижив, а тепер став претендентом Квестралу. Я стою прямо, дивлячись у вічі Стеллану, піт стікає спиною, я проклинаю всю тканину, яку змушена носити, поки Вартовий нарешті не доходить до мене.

— Чи візьмеш ти участь у Відсіві? — каже він уже п'ятдесят сьомий раз.

Стеллан досі видний збоку. Це мій останній шанс відступити. Останній шанс зійти з помосту й повернутися до кузні. На мене чекає робота. Треба готувати вечерю.

Його очі благають. *Не роби цього*, ніби кажуть вони. *Скажи «ні»*.

Я відводжу погляд і кажу:

— Так.

Майор занурює руку у відро. Гарячий спітнілий великий палець проводить дугу на моєму чолі, вінець із попелу.

— В ім'я богів, — каже він.

— В ім'я богів, — відповідаю я.

Він іде далі.

А я дивлюся на небо. Просто на цих *богів*. Цікаво, чи відчувають вони, як лють у моїх кістках зустрічається з жаром надії, як кипучий метал твердне на сталь. Як у мені кується меч помсти.

Це *справді в ваше* ім’я, думаю я. Це заради вас.

Бо я йду на Старсайд не по магію й не для того, щоб стати на коліна перед нашими улюбленими богами.

Я йду їх убити.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/starside/